

מרגש: הגב' רחל חבר תחי' אשת הרב אברהם ישעיהו חבר זצ"ל בפרקי יומן מחייו ארוכי המעש

137. בורא ומנהיג

אדר תשפ"ד

בבוקר הזה אנחנו נאלצים למכור את הרכב של 'מתנת חיים'. תקופה קצרה לפני שבעלי נפטרו קיבלנו רכב בתרומה לארגון ומאז ועד היום הוא משמש אותנו בלא הפסקה, מהווה תפקיד מרכזי וחשוב בפעילות שלי (אומנם אינני נוהגת בעצמי, אך ברכב הזה מסייעים אותי לכל הנסיעות הרבות שנדרשות לצורך הפעילות שלי. בעיקר לבתי החולים ברחבי הארץ; מ'רמב"ם' בצפון, עד 'סורוקה' בדרום, כדי לבקר תורמים ומושתלים, וכן, יש גם נסיעות לשמחות משפחתיות של תורמי כליה ולהבדיל, לצערי, גם לאירועים פחות משמחים כמו ניהום אבליים. לעיתים אני נוסעת לאירועי חשיפה לתרומות כליה, לכנסים רפואיים, וגם, ברוך ד', למסיבות הודיה של מושתלים). לא בקלות הגענו להבנה שהרכב אינו מתאים עוד לצורכי הארגון, ולגמרי לא בקלות מכרנו אותו. אבל לאחר חודשים ארוכים של התלבטות בבוקר הזה עובר הרכב בעלות ואני מוצאת את עצמי בפני שוקת שבורה. בתקציב הצנוע שיש לארגון אנחנו משתמשים להצלת חיים, ולא מתאימה לנו הוצאה כספית לקניית רכב, גם אם הוא יהיה מיד שנייה או שלישית, וגם אם העלות שלו לא תהיה גבוהה.

*

העניין של הרכב תופס אותי בתקופה עמוסה בחיים, ימים ספורים לפני חתונתה של בתי. מרתון של ריצות, סידורים וקניות, תקופה טעונה גם מבחינת רגשית ואישית, ועכשיו, גם ענין הרכב נוסף על הכתפיים שלי?! כל אנשי צוות הארגון, שותפים למועקה ומנסים לחשוב על פתרון. ואני משלבת את העניין המשמעותי הזה גם בתפילותיי, מעבירה את האחריות מהכתפיים שלי לכתפיים של השי"ת. הוא רוצה שאסע לבתי החולים, נכון? הוא אוהב את הפעילות שלנו וחפץ בה והוא יתברך, יכול לשאת את אובדן הרכב יחד עם העומסים האחרים שרובצים על כתפי, ולמצוא לו פתרון. כך, בתפילות שמונה עשרה, לפני המילים 'היו לרצון', בוקעת מליבי תחינה לסייעתא דשמיא בכל העניינים העומדים על הפרק, כולל בקשה שהקב"ה יזמן לנו פתרון לעניין הרכב. כשאני מסיימת להתפלל, קנה הנשימה שלי כבר רחב יותר. משוחרר יותר. הקב"ה בתמונה, אני מרגישה אותו.

*

ביום הבא אני יוצאת עם חני לקניות וסידורים אחרונים. אל הצלצול הראשון של הפלאפון אני לא מתייחסת. על הצג מופיע הטלפון של המשרד, ותוך כדי המרוץ והסידורים איני יכולה לענות.

מיד אחריו נכנסת שיחה ממתאמת ההשתלות ב'בלינסון', ומיד לאחריה נראה על הצג מספר הטלפון של תורם כליה שתרם לפני שבועיים. כאן אני בהחלט נבהלת. מתאמת ההשתלות, המשרד, התורם הטרי, קרה משהו? ה', בבקשה, ששום דבר לא יסתבך... באותו רגע אני מאתרת לעצמי פינה שקטה, חוזרת אל מתאמת ההשתלות. "אל תשאלו", היא אומרת ולפני שאני שואלת היא ממשיכה לדהור הלאה. "אתמול התפרסם באחד העיתונים הסיפור של איתי, תורם כליה מיוחד (עוד אחד מאלה שהגיעו לתורם כליה היישר מן המלחמה בדרום) התחקירן עשה עבודה יפה והביא את כל הסיפור, כולל התיעוד מעזה וריאיון עם התורם והנתרם. אחד מאלו שנחשפו לכתבה הוא איש עסקים עשיר שהסיפור ריגש אותו מאוד. הוא ואשתו בכו ממש כשהרגישו את הלב היהודי הפועם. 'אני רוצה לעשות משהו בשביל התורם', אמר האיש לרעייתו, 'אני רוצה לפנק אותו ברכב מתנה'. בהיותו אדם עשיר, מקושר ומוכר, צלצל האיש אל מכריו וביקש את פרטיו של התורם. תוך כמה דקות הוא כבר יצר קשר עם איתי, הציג את עצמו ואמר לו: 'התרגשתי מאוד מהתרומה שלך, ואני רוצה לתת לך

מתנה שתבטא במעט את מה שאני חש, אני רוצה להעניק לך רכב!". איתי נדהם לרגע. "תודה, מחמם את הלב ואני באמת מאוד מעריך", ענה, "אבל ברוך ד' יש לנו רכב יחסית חדש ואין צורך להחליפו. בכל זאת, אם תסכים, אולי נוכל לברר עם 'מתנת חיים' אם הם זקוקים אולי לרכב לצורך הפעילות שלהם?". מתאמת ההשתלות מסיימת לספר לי את הדברים ואני מנתקת את השיחה מצומורת. התורם לא יודע שאנו זקוקים לרכב. גם איש העסקים הוא כלל לא העלה בדעתו לתרום רכב לארגון, רק מסובב כל הסיבות, יודע ומסדר את העניינים.

שיחה נכנסת מן המשרד. מחזירה אותי אל כאן ועכשיו. תורם הכליה מחפש אותנו. הנדיב הוא הסכים לנתב את המתנה שלו כתרומה לארגון האם אנחנו צריכים?

אנחנו ממש צריכים. אני מרימה טלפון לתורם הכליה. "כנראה אינך מעודכן, אבל בדיוק עכשיו אנחנו שואלים את עצמינו מהיכן נוכל להשיג בדחיפות רכב חדש", אני מספרת את העובדות. התורם נדהם. גם איש העסקים המום לשמוע עד כמה התרומה שלו מגיעה בזמן.

ואכן תוך זמן קצר אנחנו חונכים את הרכב החדש. קטן, פשוט, נחמד. ארבעה גלגלים במצב מעולה, משרת את צרכינו נאמנה, ברוך ד'.

אך יותר מהכל זה לא הרכב, זה ההגה המסובב בידי היציבות של אב רחום, שהוא בורא ומנהיג, עשה, עושה ויעשה לכל המעשים.